

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 16. března 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek uznal obžalovaného vinným i přestupkem § 411 tr. zák., vzav za prokázáno, že se obžalovaný účastnil rvačky, při níž Josef N., Antonín K. a František H. tloukli Antonína G-a a Antonín B. udeřil ho přes temeno nějakým předmětem, takže G. musil z hostince uprchnouti, že rovněž byl mezi těmi, kteří tloukli Josefa K-e a že v obou případech jednal ve společném dorozumění s ostatními; praví však, že se mu nelze přesně prokázati, které zranění vlastně poškozený přivodil. Rozsudek opomenul v případě G-ově vůbec zjistiti, jaký výsledek nastal ze zlého nakládání, předsevzatého několika pachateli s Antonínem G-em, zda G. utrpěl viditelné známky a následky. Posuzuje-li činnost obžalovaného s právního hlediska, vyjádřeného větou, že šlo o společný útok, o společné dorozumění, při němž každý spolupachatel zodpovídá za výsledek, zřejmě vkládá do skutkové podstaty přestupku § 411 tr. zák. právní znaky norem §§ 143 a 157 tr. zák., ač § 411 tr. zák. nestíhá o sobě jako přestupek rvačku neb účastenství při ní, nastane-li při rvačce jen lehké ublížení na těle, nýbrž jen poranění při rvačce; čl. IV. uvoz. zák. k tr. zák. nepřipouští, by zásad jiných trestních norem bylo použito obdobou. I když je tudíž zjištěno, že obžalovaný jednal ve společném dorozumění s ostatními účastníky rvačky, po případě i, že vložil ruku na napadeného, nezodpovídá za nastalý výsledek, za viditelné známky a následky takového útoku ve rvačce, není-li současně bezpečně zjištěno buď, že sám přivodil ono poškození na těle jako přímý pachatel neb spolupachatel — v souzeném případě soud prohlašuje, že to zjistiti nelze — neb aspoň, že jeho jednání má znaky spoluviny na trestném skutku jiných ve smyslu §§ 5 a 239 tr. zák. Tu však jest úkolem nalézacího soudu, má-li činnost obžalovaného, jeho účast na rvačce jiných, býti posuzována s hlediska přestupku podle §§ 5 a 411 tr. zák., by skutkově zjistil, jakým způsobem se obžalovaný účastnil při rvačce jiných, zda a jak zlý skutek jiných nastrojil, k němu dal podnět, těm pachatelům, kteří poranění přivodili, nadržoval, napomáhal, vůbec kterou svojí činností přispěl k vykonání lehkého poškození na těle, tu k poranění G-a a K-e, přivoděného jinými. To však napadený rozsudek nezjišťuje; jeho zjištění o stěžovatelově činnosti nedostačují pro podřadění pod ustanovení § 411 tr. zák. Aníž proto bylo třeba zabývati se další námitkou stížnosti, že v rozsudku nejsou ani důvody pro zjištění o společné dohodě, bylo rozsudek zrušiti v této části jako zmátečný podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., a to za souhlasu generální prokuratury podle § 5 nov. k tr. ř. čís. 3/1878 ř. zák. již při poradě neveřejné, a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 4418.

Ide-li o zabavení pohľadávku, je objektívnou skutkovou náležitostíou trestného činu podľa § 368 tr. z., aby súdne usnesenie o zabavení pohľa-

dávky bolo doručené p o d d l ž n í k o v i podľa predpisov o doručovaní žalôb pred tým, než páchatel' pohľadávkou bezprávne disponoval.

(Rozh. z 19. mája 1932, Zm IV 203/32.)

Obžalovaný V. G., keď obdržal ako dlžník súdne usnesenie o zabavení svojej pohľadávky proti J. S. v prospech vymáhajúcej veriteľky firmy Z. B., postúpil ju svojmu bratovi M. G. Spomenuté usnesenie s platobným zákazom bolo doručené poddlžníkovi J. S. teprv po výplate postúpenej pohľadávky cesionárovi M. G. S ú d p r v e j s t o l i c e odsúdil obžalovaného V. G. pre prečin podľa § 368 tr. z. O d v o l a c í s ú d odsudzujúci rozsudok potvrdil.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obhájcu obžalovaného zamietol.

D ô v o d y:

Obhájca obžalovaného uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 a) tr. por. preto, že usnesenie o zabavení pohľadávky nebolo nikdy doručené k rukám obžalovaného, doručenkou na to sa vzťahujúcu obžalovaný nepodpísal a nestačí, že sa snád' súkromne dozvedel o zabavení pohľadávky. Námietka táto je potiaľ bezdôvodná, že podľa § 45 zák. z 19. januára 1928 čís. 23 Sb. z. a n., ktorý v dobe, kedy bola exekúcia na pohľadávku obžalovaného proti J. S. vedená, už platil, len p o d d l ž n í k o v i treba doručiť platobný zákaz podľa predpisov o doručovaní žalôb; o doručení zákazu dlžníkovi — v tomto prípade obžalovanému — zákon takého ustanovenia nemá a platia teda podľa § 42 b) zák. čl. LX:1881, upraveného predpisom čl. V. čís. 15 cit. zák., obdobne ustanovenia civilného súdneho poriadku, tedy v tomto prípade predpisy § 157 o. p. p. o doručení do rúk členom rodiny. Súdy nižších stolíc zistily, že rodičia obžalovaného odovzdali obžalovanému súdne usnesenie o zabavení pohľadávky a že obžalovaný v dobe postúpenia pohľadávky vedel o jej zabavení. S hľadiska objektívneho je teda vyvrátená tá námietka sťažovateľova, ako by bolo potrebné, aby sa doručenie zabavujúceho usnesenia stalo k rukám obžalovaného; pre subjektívnu stránku činu, totiž pre dovodenie jeho úmyslu bezprávne odňať zabavenú pohľadávku oprávnenému vymáhajúcejmu veriteľovi, stačí hore uvedené zistenie, že rodičia obžalovaného mu usnesenie odovzdali a že vedel o zabavení pohľadávky v dobe cessie. Tieto námietky sú preto bezzákladné a zmätočná sťažnosť nemohla byť úspešná.

Najvyšší súd pri tom neprehliadnul, že nie je a podľa stavu spisov ani nemohlo byť zistené, že v dobe cessie bolo usnesenie o zabavení pohľadávky už doručené poddlžníkovi J. S.; teprv týmto doručením by zabavenie pohľadávky bolo bývalo vykonané a vymáhajúci veriteľ by bol teprv od tejto doby nadobudol zástavného práva k zabavenej pohľadávke, ako je výslovne ustanovené už v cit. § 45 zák. čís. 23/1928. Bez tohoto zistenia nie je teda objektívna skutková náležitosť trestného činu podľa § 368 tr. zák., aby vec bola odňatá držiteľovi zástavy alebo tomu, kto má právo ju zadržovať, vôbec daná, lebo zástavné právo vymáhajúceho veriteľa v dobe cessie po-

hl'adávkou nebolo ešte ani založené, ponač zákaz poddlžníkovi J. S. nebol doručený. Najvyšší súd cez to neshľadal dôvodu, aby obžalovaného sprostil obžaloby na tom základe, že táto náležitosť skutkovej podstaty trestného činu podľa § 368 tr. zák. nie je daná; lebo, keď je zistené, že obžalovaný vedel v dobe cessie o tom, že sa na pohľadávku vedie exekúcia a cez toto vedomie pohľadávku postúpil, niet pochybnosti, že takto scudzil svoju pohľadávku, tedy predmet patriaci k jeho majetku, preto, aby vymáhajúceho veriteľa poškodil. Ponač tak učinil ešte pred tým, než bolo usnesenie o zabavení pohľadávky doručené poddlžníkovi, ktorým by teprv zabavenie bolo prevedené, stalo sa tak pred nastávajúcou exekúciou. Jednanie obžalovaného teda správne zakladá ťažší trestný čin než je ten, pre ktorý bol odsúdený, totiž zločin podľa § 386 tr. zák., pre ktorý mal byť odsúdený. Keď je uzatý za vinného ľahčím trestným činom podľa § 368 tr. zák., niet dôvodu vyvodzovať dajaké dôsledky z pochybenej miernejšej kvalifikácie v jeho ďalší prospech, ktorý by sa mu pri správnom prísnejšom právnom pojmání priznať nemohol. S týmto vysvetlením právneho stavu veci bola zmätočná sťažnosť zamietnutá podľa § 36 I. odst. nov. k tr. por. ako bezdôvodná.

Čís. 4419.

Pověří-li okresní úřad mocí svého dozorcího práva vedením agendy dobytčích pasů někoho, kdo není zároveň starostou obce neb obecním notářem, nelze tohoto zmocněnce vzhledem k ustanovení §§ 9, 126 lit. b) zák. čl. VII:1888 považovati za úředníka ve smyslu § 393 tr. zák.

Byly-li padělány protokoly o vlastním chovu dobytka proto, by na jejich základě mohly býti padělány dobytčí pasy, nelze padělání protokolů kvalifikovati za samostatné trestné činy, nýbrž jest je podřaditi pod trestné činy padělání dobytčích pasů.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, Zm IV 121/32.)

Obžalovaný M. byl uznán souhlasnými rozsudky soudů nižších stolic vinným 25tinásobným zločinem padělání veřejných listin podle § 394 tr. zák., jehož se dopustil tím, že jako manipulant dobytčích pasů, pověřený vedením této agendy okresním úřadem v T., padělal v 21 případech dobytčí pasy a ve 4 případech protokoly, potvrzující vlastní chov dobytka.

Nejvyšší soud na zmateční stížnost obžalovaného M., založenou na důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. a namítající, že trestné činy obžalovaného lze kvalifikovati jen jako prosté padělání veřejných listin podle § 391 tr. zák., zrušil rozsudky obou soudů nižších stolic co do kvalifikace trestných činů a kvalifikoval je jako 21tinásobný zločin padělání veřejných listin podle § 391 tr. zák., podřadiv ony 4 případy padělání protokolů o vlastním chovu dobytka korespondujícím případům padělání dobytčích pasů.